

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Bohuslavy Drahošové a soudců JUDr. Miroslavy Ježoviczové a JUDr. Petra Indráčka v právní věci žalobce: **HAAS FERTIGBAU spol. s r.o., IČ 453 49 711**, se sídlem Chanovice 102, okres Klatovy, zastoupeného JUDr. Josefem Šťastným, advokátem se sídlem Horažďovice, Ševčíkova 38, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí 103/2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21.1.2010 č.j. 2439/1.30/09/14.3, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.1.2010 č.j. 2439/1.30/09/14.3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále jen OIP) ze dne 30.10.2009 16.11.2010, č.j. 6692/6/6.31/09/15.2/6. Tímto byla žalobci uložena pokuta ve výši 750 000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000,- Kč. Uvedeným rozhodnutím OIP byl žalobce uznán vinným ze spáchání celkem 12 správních deliktů na úseku odměňování zaměstnanců a na úseku bezpečnosti práce, jak budou níže citovány.

Žalobce zejména namítal, že u správních deliktů kladených mu za vinu, nebylo prokázáno jeho zavinění. Podle přesvědčení žalobce žalovaný nepřezkoumal řádně rozhodnutí prvního instančního orgánu, nepřihlédl k tvrzeným vadám, které měly vliv na zákonnost a správnost rozhodnutí. Rozhodnutí vykazuje velké množství vad a navíc žalovaný zcela ignoroval argumenty žalobce, zjevně a účelově se vyhýbal těm, která svědčí ve prospěch žalobce. Rovněž poukazoval na neprofesionální přístup správního orgánu I. stupně a jeho pracovníků, kteří se při kontrole areálu žalobce pohybovali svévolně, pořizovali dokumentaci a důkazy, aniž by žalobce mohl být shromažďování důkazů přítomen. Zasáhli tak do provozu žalobce a částečným přerušením provozu mu vznikly nemalé škody. Dále zdůrazňoval k výroku I. rozhodnutí, že pokud jde o hodnocení nedostatku spočívajícího v odměňování zaměstnanců dle ust. § 26 odst. 1 písm. f/ zák.č. 251/2005 Sb. o inspekci práce, vedlo to v konečném důsledku k horšímu postavení dotčeného zaměstnance, resp. jeho mzdových podmínek. Formální porušení ust. § 116 zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen Zákoník práce) žalobce nezpochybňoval a předložil mzdový list uvedeného zaměstnance za rok 2008, z něhož je podle názoru žalobce zřejmé, že k žádnému pochybení nedošlo. Pokud by se žalovaný i prvoinstanční správní orgán tímto důkazem důsledně zabývaly, musely by dojít k závěru, že uvedený zaměstnanec nebyl (pokud se týká výše vyplácené mzdy) nikterak poškozen. Zaměstnanec nyní pobírá nižší mzdu a jsou mu vypláceny příplatky za noční práci tak, jak požadoval prvoinstanční správní orgán. Za následující čtvrtletí od měsíce června do měsíce srpna roku 2009, tedy po úpravě mzdy, tak byla spolu s příplatky za noční práci uvedenému zaměstnanci vyplacena mzda ve výši 51.524,- Kč. Je tedy zřejmé, že uvedený postup žalovaného a prvoinstančního správního orgánu byl postupem v neprospěch vůči zaměstnanci, jemuž tak je nyní vyplaceno měsíčně přibližně o pět tisíc korun čisté mzdy méně.

V dalším bodu žaloby k výroku II uvedl, že správní delikt na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. i) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, kterého se měl dopustit tím, že neumístil bezpečnostní značky na vyjmenovaných pracovištích, kde to povaha provozu a uspořádání pracoviště vyžaduje z hlediska bezpečnosti zaměstnanců, není po obsahové stránce srozumitelný ani určitý, neboť není dostatečně zřejmé, jaký nedostatek je žalobci vytýkán. Skutečnost, že neexistuje právní norma, která by ukládala, v jakém rozsahu a v jakém počtu mají být předmětné značky umístěny, žalobce zdůraznil již v podaném odporu proti příkazu č.j. 6692/6/6.31/09/15.2/1 dne 27. července 2009. Komunikace zde není zřetelně vyznačena značkami označujícími komunikaci a není rovněž patrné, jakou komunikaci má žalovaný na mysli a kterými značkami měla být označena.

K výroku III - správní delikt na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. g) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, kterého se měl žalobce dopustit tím, že skladuje v areálu firmy v těsné blízkosti vedených komunikací řezivo způsobem, kdy hrozí jeho sesutí, uvedl, že správního deliktu se nemohl dopustit. Předně odmítá výraz použitý ve výroku rozhodnutí – „minimální bezpečnostní standard ČSN 26 9030“, který obecně platné právní předpisy neznají. Fotodokumentace byla pořízena ryze účelově a ne tak, aby byla vidět poloha složeného řeziva k okolnímu prostoru; na fotografiích rovněž schází měřítko, aby bylo možno určit stupeň vychýlení svislice, a proto je pohled na nich zachycený zkreslený. Balíky řeziva, u nichž hrozilo

sesunutí, byly průběžně odstraňovány, avšak v daném období bylo příliš mnoho materiálu na to, aby byl skladován jinak. Navíc skládka tohoto řeziva se nachází za značkou označující zákaz vjezdu a vstupu nepovolaným osobám do tohoto prostoru, čímž je značně eliminováno nebezpečí, neboť kolem uvedeného skladování řeziva osoby vůbec neprocházejí, pouze zde zřídka projíždějí vozidla jedoucí k pilnici, která k tomu mají povolení.

K výroku IV - správní delikt na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. s) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, jehož se měl dopustit tím, že k zajištění uskladněného dříví nepoužil zajišťovací klíny, žalobce namítal, že správní orgán v protokolu o kontrole uvedl obecné a zcela neurčité termíny, jako je: „...v těsné blízkosti, není dodržen takový sklon uskladněného dříví na skládce“, apod.

K výroku V - správní delikt na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. g) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, jehož se měl dopustit tím, že na pracovišti žalobce se vyskytují nebezpečné prostory, v nichž vzhledem k povaze práce existuje riziko pádu zaměstnanců nebo předmětů, a tato místa nejsou vybavena zařízením, které zabraňuje nepovolaným osobám v přístupu do tohoto prostoru, žalobce opakoval důvody, proč zejména v pilnici nebyla všechna místa s nebezpečím pádu z výšky, resp. do hloubky opatřena ochranným zábradlím. Předmětné zařízení bylo uváděno do provozu, bylo prováděno odzkoušení linky před předáním do trvalého provozu - tyto činnosti prováděli výlučně zaměstnanci dodavatelské společnosti, nikoli zaměstnanci žalobce. Před zahájením těchto prací bylo žalobcem vydáno organizační opatření, jímž byl do prostoru pilnice umožněn přístup pouze řádně proškoleným a určeným zaměstnancům. Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že zaměstnanci žalobce tak nemohli být ohroženi na životě nebo zdraví. V případě odstranění zábradlí se jednalo o dočasnou záležitost, neboť zábradlí brání při navážce, a proto je vyrobeno jako vyjímatelné. Jedná se o atypické zařízení konstruované na míru, jehož zhotovení je časově náročné. Proto osoby, které by mohly být tímto stavem dotčeny, byly poučovány a žalobcem byly vydávány organizační pokyny, aby se předešlo případným škodám.

K výroku VI - správní delikt dle ust. § 30 odst. 1 písm. r) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, jehož se měl žalobce dopustit tím, že u strojního zařízení na frézování hřebenů chybí zábrana nebo ochranné zařízení a není přijato opatření tam, kde existuje riziko kontaktu nebo zachycení zaměstnance pohybujícími se částmi pracovního zařízení, žalobce uvedl, že všeobecná ustanovení byla ke dni 1.1.2006 zrušena, a proto na ně nelze v tomto řízení odkazovat.

Výrok VII - správní delikt na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. f) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, jehož se měl žalobce dopustit tím, že neposkytuje zaměstnancům dostatečné a přiměřené informace a pokyny pro bezpečné zacházení s chemickým přípravkem, žalobce uvedl, že vyhláška č. 48/1982 Sb. nebyla vydána ani k provedení zákoníku práce, ani k provedení zákona o ochraně veřejného zdraví, ale k provedení zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce. Proto má žalobce za to, že nelze uložení sankce za tento správní delikt odůvodnit porušením ust. § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce ve spojení s vyhláškou č. 48/1982 Sb.

Výrok VIII a výrok IX - správní delikt na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. r) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, jehož se měl žalobce dopustit tím, že připustil, aby motorové vozíky nebyly zabezpečeny proti neoprávněnému spuštění a použití nepovolanou osobou, žalobce uvedl, že je sankcionován nesprávně, neboť tento článek definuje pravidla pro bezpečný provoz motorových vozíků a je rozdělen do dvou částí, týkajících se uživatele a řidiče. Tato norma tak stanoví povinnost zajistit vozík proti jakémukoliv neúmyslnému nebo neoprávněnému použití řidiči vozíku. Skutečnost, že správní orgán měl na mysli tento způsob zajištění, tedy zajištění motorového vozíku podle čl. 14.2.3.8 ČSN ISO + Adm 1, je nezpochybnitelně prokázána vydaným opatřením, neboť v něm prvoinstanční správní orgán používá doslovnou citaci tohoto ustanovení. Pokud tedy dle protokolu o kontrole bylo předmětem kontroly plnění povinností zaměstnavatele a zaměstnanců vyplývajících z předpisů k zajištění bezpečnosti práce, technických zařízení a předpisů stanovující pracovní podmínky, musí být tento nedostatek jednoznačně přičítán k tíži příslušného zaměstnance, který je tím, kdo porušil své povinnosti, když nezajistil motorový vozík. Technická norma ČSN ISO 3691 + Adm 1 ukládá povinnosti řidiči motorového vozíku článkem 14.2.4.1. Řidič nesmí provádět ani opravy, ani seřízení, bez zvláštního pověření. Jedná se tedy o pochybení řidiče - vozíky procházejí každý rok technickou kontrolou, kterou provádí akreditovaná společnost. Pokud se týká kotoučové pily, zde byl kryt výše z toho důvodu, že těsně před kontrolou se prováděl pojezd materiálu, kde výška odpovídala výšce nastaveného krytu.

K výroku X - správní delikt na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. r) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, jehož se měl žalobce dopustit tím, že neuchovává provozní dokumentaci po celou dobu provozu technických zařízení, žalobce namítal, že norma ČSN 33 1500 nezná pojem „následná revize“ uváděný žalovaným, dále norma ČSN 34 1390 ve věci hromosvodů byla změnou Z5 z listopadu 2006 od 1.2.2009 zcela nahrazena. Ve věci elektrických zařízení (než elektrických instalací budov) je nadbytečné vyžadovat revize provedené podle postupů dle ČSN 33 2000-6-61 ed. 2, ale postačí revize dle ČSN 33 1500.

K výroku XI - správní delikt na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. g) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, jehož se měl žalobce dopustit tím, že zaměstnanci nejsou ochráněni proti nebezpečnému dotyku u zařízení pod napětím a před jevy vyvolanými účinky elektřiny namítal, že není fyzikálně možné, aby mohlo na pracovišti žalobce dojít k výskytu statické elektřiny. Rovněž nesplnění povinnosti uložené celým ust. § 199 vyhl. č. 48/1982 Sb. nebylo prokázáno, neboť uvedené ustanovení obsahuje celkem šest písmen a porušení dle písm. c), d) a f) nebylo a nemohlo být při kvalifikaci tohoto správního deliktu prokázáno.

K výroku XII - správní delikt na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. r) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, jehož se měl žalobce dopustit tím, že v budově č. 20a je místo vstupu na pracoviště opatřeno ochranným zařízením (spínačem), které neplní svůj účel, žalobce uvedl, že uznává pochybení a bez zbytečného odkladu byl nedostatek napraven.

Žalobce též namítal, že rozhodnutím žalovaného jako správního orgánu byl zkrácen na svých právech, neboť nezákonným rozhodnutím žalovaného byl pravomocně uznán vinným ze spáchání správních deliktů a byla mu uložena pokuta

ve výši, která je zcela neadekvátní k okolnostem daného případu. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán nezjistil objektivně stav věci. Ze strany OIP nebyly připuštěny žádné další důkazy, které navrhoval žalobce. Dále uvedl, že vytváří příznivé pracovní podmínky - zatímco v roce 2008 došlo k celkem 79 pracovním úrazům, v roce 2009 již pouze k 41 pracovním úrazům s pracovní neschopností delší než 3 dny, což představuje téměř 50% pokles. Uvedl, že pokud by teoreticky připustil, že ke spáchání správních deliktů mohlo za daných okolností skutečně dojít, nebylo dle žalobce dostatečně zohledněno to, že případná sankce měla být uložena vzhledem k závažnosti údajného protiprávního jednání a poměrům pachatele, kdy preventivní funkce by měla převažovat nad represí. Měl za to, že uložená pokuta je zjevně nepřiměřená, a to s ohledem na okolnosti spáchání správních deliktů a s ohledem na výši pokut ukládanou správním orgánem při porušování povinnosti na úseku rovného zacházení. Namítal, že nebyla dodržena jedna ze zásad činnosti správních orgánů, dle které správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Uložená pokuta pro něj představuje nenahraditelnou újmu v době této hospodářské krize. Navrhoval proto zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26.4.2010 podrobně rozebral jednotlivé spáchané správní delikty. Odmítl tvrzení žalobce, že fotodokumentace byla pořízena účelově. Námitku žalobce, že riziko je eliminováno, když skládka řeziva je označena zákazem vjezdu a vstupu nepovolaným osobám a z tohoto důvodu kolem skladovaného řeziva neprocházejí, lze považovat za nesprávnou, nelze zcela vyloučit pohyb osob a strojů v prostoru, byť je označen zákazem vstupu nepovolaných a ani samotné povolané osoby nejsou před rizikem sesutí ochráněny. Žalovaný nepovažoval za porušení bezpečnostních předpisů dočasné odstranění mobilního zábradlí u administrativní budovy, nýbrž zakrytí otvoru s možností pádu do hloubky v době zkušebního provozu. Dále žalovaný kladl důraz na to, že žalobce porušil ustanovení § 103 odst. 1 písm. f/ Zákoníku práce a nikoliv zák.č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví a § 238 odst. 1 vyhl. ČUBT 48/82 Sb. Rovněž tak zdůrazňoval, že odpovědnost za správní delikt dle zák.č. 251/2005 Sb. o inspekci práce je odpovědností objektivní, bez ohledu na zavinění jednotlivých zaměstnanců. Nelze přisvědčit námitce žalobce ani v tom, že „inspektor OIP při kontrole odebráním klíčků ze zapalování motorového vozíku způsobil žalobci škodu“. Žalovaný uvedl, že nerozhodoval o tom, která komunikace je nebo není komunikací pozemní či účelovou. Motorový vozík bez funkčního osvětlení není způsobilý provozu na účelových komunikacích a bylo tak jednoznačně porušeno ust. § 4 odst. 1 zák.č. 309/2006 Sb. o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a § 3 odst. 1 písm. a/ odst. 5 písm. c/ a bod 6 písm. e/ příl.č. 3 k nařízení vlády č. 378/2001 Sb. Pokud jde o výrok X napadeného rozhodnutí, skutečně norma ČSN 34 1390 byla zrušena s účinností k 1.2.2009 - kontrola byla zahájena 25.2.2009 a skončila k 25.5.2009, avšak předmětem kontroly bylo plnění povinností v době platnosti této normy – uchovávání provozní dokumentace provádění revizí. Pouze pokud jde o výrok XII rozhodnutí pak žalobce konstatoval nápravu správního deliktu dle § 30 odst. 1 písm. r/ cit. zákona. Pokud jde o namítanou podjatost vedoucího kontrolora M. R., k tomuto uvedl, že ačkoliv nemusel o námitce rozhodovat usnesením, jelikož nebyla vznesena bez zbytečného odkladu, prověřil podjatost M. R. a námitku neshledal důvodnou. Přesto „vyšel účastníku řízení vstříc“ a v dalším průběhu řízení byl M. R. z jednání vyloučen.

S ohledem na výše uvedené navrhoval žalovaný, aby žaloba byla zamítnuta a aby mu byly přiznány náklady soudního řízení.

Dle změny č. 7 Rozvrhu práce Krajského soudu v Ostravě na rok 2011 (spr 2631/2011) byla věc přidělena k vyřízení od 1.9.2011 soudci JUDr. Miroslavě Ježoviczové.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 31.5.2012 nebyl žalobě proti rozhodnutí žalovaného přiznán odkladný účinek zejména proto, že žalobce nespifikoval důvody, pro něž mu může vzniknout výkonem rozhodnutí nenahraditelná újma.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], tedy ke dni 21.1.2010. Poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud zjistil, že Státní úřad inspekce práce rozhodl nyní přezkoumávaným rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. j) bod 3. zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, a ve smyslu ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o odvolání právnické osoby HAAS FERTIGBAU spol. s r.o., se sídlem Chanovice 102, okres Klatovy proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský se sídlem v Plzni č.j. 6692/6/6.31/09/15.2/6 ze dne 30.10.2009 tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že ve dnech 25.2.2009, 26.2.2009, 26.2.2009, 6.3.2009, 20.3.2009, 17.4.2009, 25.5.2009 byla u žalobce OIP provedena kontrola, která byla zaměřena na dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů na úseku pracovněprávních vztahů a na úseku zajištění bezpečnosti práce, technických zařízení a předpisů stanovujících pracovní podmínky, o jejímž výsledku byl 25.5.2009 sepsán protokol. Na základě výsledků kontroly OIP vydal dne 17.7.2009 příkaz č.j. 6692/6/6.31/09/15.2/1, z něhož bylo zjištěno, že žalobci byla udělena pokuta ve výši 1 milion korun a dále povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor, v němž nesouhlasil s většinou uváděných správních deliktů a mimo jiné namítal, že nesouhlasí také s výší pokuty. Při ústním jednání 11.9.2009 žalobce vnesl do protokolu námitku podjatosti vůči inspektoru správního orgánu prvního stupně M. R. Námitka podjatosti byla shledána nedůvodnou. Další ústní jednání se konalo 1.10.2009. Poté OIP vydal rozhodnutí dne 30.10.2009 č.j. 6692/6/6.31/09/15.2/6, kterým byly částečně akceptovány námitky žalobce a byla mu uložena pokuta ve výši 750.000,- Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč. Jako k polehčující okolnosti mající vliv na následné snížení pokuty přihlédl z důvodu vysvětlení o dočasném odstranění zábradlí. Jako k přitěžující okolnosti přihlédl k tomu, že již při předchozích kontrolách v letech 2006 až 2007 se žalobce dopustil správních deliktů obdobného charakteru. Dále poukázal na závažnost daných správních deliktů, na to, že se dopustil dvanácti správních deliktů. Žalobci byla rozhodnutím č.j. 6500/7.11/10/14.3-14 ze dne 16.11.2010 uložena také

povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou stanovenou podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladu řízení, a to ve výši 1.000,- Kč.

Podle § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce při určení výše pokuty právnické osobě se přihlédne k jejím poměrům, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí zjistil, že správní orgán I. stupně všechna porušení předpisů v rozhodnutí řádně specifikoval, prokázal a také žalovaný se ve svém rozhodnutí vypořádal důsledně se všemi námitkami, jak je vznášel žalobce v průběhu celého řízení. Je nezpochybnitelné, že žalobce se dopustil všech správních deliktů, jak jsou v přezkoumávaném rozhodnutí podrobně popsány a zadokumentovány. Dopustil se tak správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců dle ust. § 26 odst. 1 písm. f/ zák.č. 251/2005 Sb., když zaměstnanci neposkytoval příplatky za práci v noci ve dnech 19., 20., 21., 22., 23., 24. a 25. října 2008, 10., 11, 12, 13., 14, 15. a 30.11.2008, 1., 2., 3., 4. a 5.12.2008. Dále správního deliktu na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. i/ téhož zákona, když neumístil bezpečnostní značky na pracovišti v Chanovicích 102, kde spodní hrany mechanických ovládaných vrat nebyly označeny značkami, volné okraje rampy nebyly označeny značkami označujícími nebezpečnou hranu a upozorňující na nebezpečí pádu osob nebo rizika střetu osob s překážkami, zúžené vjezdy a výjezdy pracovišť určené pro pěší i pro provoz dopravních prostředků nejsou opatřeny značkami označujícími riziko střetu osob s překážkami, trvale používané skladovací plochy nejsou označeny značkami se zákazem vstupu nepovolaným osobám, na pracovišti nejsou nebezpečné prostory, v nichž existuje riziko pádu zaměstnanců, výrazně označeny značkou. Dále se dopustil správního deliktu na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. q/ zák.č. 251/2005 Sb., když skladoval v areálu firmy materiál uložený stohovaným způsobem, při němž hrozí sesutí materiálu a nesplnil tak povinnost uloženou § 2 odst. 1 písm. a/ zák.č. 309/2006 Sb. Rovněž se dopustil správního deliktu na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. s/ téhož zákona, když v areálu v prostoru manipulační linky nedodržel sklon dříví, aby se zabránilo jeho samovolnému pohybu a k zajištění nepoužil zajišťovací klíny, čímž nesplnil povinnost uloženou v § 5 odst. 1 písm. b/ téhož zákona. Dopustil se i správního deliktu na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. q/ téhož zákona, když nebezpečné prostory, v nichž vzhledem k povaze práce existuje riziko pádu zaměstnanců nebo předmětů a tato místa nevybavil zařízením, které zabraňuje nepovolaným v přístupu do tohoto prostoru, nesplnil tak povinnost uloženou v § 2 odst. 1 zák.č. 309/2006 Sb. Rovněž bylo prokázáno, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 30 odst. 1 písm. r/, když u strojního zařízení na frézování hřebenů WEINIG umístěného ve výrobní hale chyběla zábrana nebo ochranné zařízení, čímž nesplnil povinnost uloženou v § 4 odst. 1 písm. a/ zák.č. 309/2006 Sb. Žalobce se dále dopustil správního deliktu dle § 30

odst. 1 písm. f/ téhož zákona, když zaměstnancům neposkytl dostatečné informace a pokyny pro bezpečné zacházení s chemickým přípravkem a porušil tak povinnost uloženou v § 103 odst. 1 písm. f/ zák.č. 262/2006 Sb. a § 238 odst. 1 vyhlášky ČUBP č. 48/82 Sb. a správního deliktu dle § 30 odst. 1 písm. r/ zák.č. 251/2005 Sb., když připustil, aby motorové vozíky nebyly zabezpečeny k proti neoprávněnému použití nepovolanou osobou. Tím nesplnil povinnost uloženou v § 5 odst. 1 písm. d/ zák.č. 309/2006 Sb. Bylo také prokázáno, že žalobce se dopustil správního deliktu dle § 30 odst. 1 písm. r/ téhož zákona, když provozoval motorový vysokozdvizný vozík se sedícím řidičem, bez vybavení vhodným osvětlením a další vysokozdvizný motorový vozík nevybavený krytem pohonné motorové jednotky, jakož i používal kotoučovou pilu s nevhodným upevněním krytu řezného nástroje a používal ovládací pult rámové pily k účelům, pro které není určen. Nesplnil tak povinnost uloženou v § 4 odst. 1 písm. a) zák.č. 309/2006 Sb. a § 3 odst. 1 písm. a/, d/ odst. 5 písm. c/ a bod 6 písm. e/ příl.č. 3 k Nařízení vlády č. 378/2001 Sb.

Tyto správní delikty jsou podrobně popsány, a to jak v protokolech o kontrole, a zachyceny jsou rovněž v pořízené fotodokumentaci.

Nemohlo být přisvědčeno námitkám žalobce, že pokud jde o správní delikt na úseku odměňování, že jeho zaměstnanec nebyl poškozen, když je evidentní, že zaměstnanci nebyly propláceny příplatky za práci v noci. Pokud jde o námitky žalobce spočívající ve zpochybňování deliktů na úseku bezpečnosti práce, ani tyto neshledal soud důvodnými. Zejména je nutno podotknout, že pokud jde o ohrožení bezpečnosti zaměstnanců při nesprávném uskladnění řeziva, musí být chráněny také i osoby manipulujícími s řezivem a není na místě argument, že místo je označeno zákazem vstupu nepovolaným. Stejně tak nemohl soud přisvědčit argumentům žalobce o nesprávném průběhu kontroly, když tato byla prováděna za přítomnosti prokuristy žalobce. Pokud jde o námitku podjatosti vedoucího týmu inspektorů, tato nebyla shledána důvodnou s ohledem na to, jak se k tomu detailně vyjádřil žalovaný (a s jeho vyjádřením se soud ztotožňuje) – i přesto další průběh kontroly byl již prováděn bez účasti označovaného vedoucího inspektora.

Je nutno přisvědčit argumentu žalobce v tom smyslu, že došlo k nápravě stavu zakládajícího správní delikty dle § 30 odst. 1 písm. r) a q/ zákona o inspekci práce označené jako body X. až XII. v přezkoumávaném rozhodnutí, nicméně ani tato náprava nezpochybňuje fakt, že ke spáchání uvedených detailně popsanych deliktů došlo.

Soud naproti tomu shledal, že námitky žalobce týkající se pochybení ve vyhotovení přezkoumávaného rozhodnutí důvodné jsou, avšak jde o zřejmé nesprávnosti opravené v průběhu řízení, které neměly vliv na samotný obsah rozhodnutí.

Pokud jde o výši pokuty, krajský soud uvádí, že za správní delikty podle ust. § 26 odst. 1 písm. f) do výše 2.000.000,- Kč, za správní delikty dle ust. § 30 odst. 1 písm. i) a f) zákona o inspekci práce lze uložit pokutu do výše 1.000.000,- Kč a za správní delikty dle ust. § 30 odst. 1 písm. q), r) a s) do výše 2.000.000,- Kč. Při určení výše pokuty byl oblastní inspektorát práce povinen postupovat v souladu s ustanovením § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce, tedy byl povinen přihlídnout k poměrům účastníka řízení, k závažnosti správních deliktů, zejména ke způsobu

jeho spáchání a jeho následkům k okolnostem, za nichž byl spáchán. Žalovaný Státní úřad inspekce práce, jakož i oblastní inspektorát práce se při svém rozhodování podrobně zabývaly závažností spáchaných správních deliktů, stejně jako okolnostmi a následky jejich spáchání. Tyto úvahy považuje soud za přezkoumatelné a nevybočující z mezí správního uvážení. Uložená sankce neplní reparační funkci, ale preventivní a represivní, aby tak měla sílu odradit od nezákonného postupu. Z tohoto pohledu nesmí být sankce zanedbatelná, ale zároveň musí zůstat i přiměřená a reflektovat majetkové poměry žalovaného, tak i odrážet jiné relevantní skutečnosti. V té souvislosti krajský soud poukazuje na rozhodnutí NSS 1 Afs 50/2005-97 - *"Povinnost k sankčnímu peněžnímu plnění je vždy pocíťována tíživě, ovšem i to je projevem jejího preventivního a represivního účinku; tyto funkce pokuty by přitom měly být rovnoměrně vyváženy"*. Krajský soud uvádí, že pokuta ve výši 750.000,- Kč byla uložena žalobci za dvanáct správních deliktů. Společenskou nebezpečnost správních deliktů, za něž byla pokuta uložena, spatřuje soud v neoprávněném zásahu do soukromých práv zaměstnanců, konkrétně práva na spravedlivou odměnu za práci a práva na bezpečnost práce. Odvíjení výše pokuty od výsledků finančního hospodaření firmy a úspěšnosti podnikání by nenaplňovalo smysl § 36 zákona o inspekci práce, který zajišťuje spravedlivou a přiměřenou pokutu, a to vzhledem ke všem kritériím uvedeným v tomto ustanovení. Odvíjení výše pokuty od současné majetkové a finanční situace delikventa by přineslo stav, kdy špatně hospodařící subjekt by mohl beztrestně porušovat zákony, neboť by neměl zdroje na úhradu pokuty. Tím by došlo k diskriminaci subjektů v příznivé finanční situaci, jimž by tak mohly být pokuty ukládány. Při hodnocení poměrů je správnímu orgánu uloženo přihlížet i k ekonomickým možnostem toho kterého delikventa, tj. jakou pokutu je vůbec schopen zaplatit, tj. jaká výše pokuty odpovídá jeho majetkovým poměrům, přičemž ukládaná pokuta by zejména neměla mít likvidační charakter.

U ústního jednání dne 27.11.2012 zástupce žalobce rovněž opakoval, že žalobce uznává odpovědnost pouze v pěti případech, přičemž opětovně poukazoval na to, že např. v případě řádně proškolených řidičů měli za zjištěné nedostatky pykat přímo oni a nikoliv žalobce. Dále zdůrazňoval, že závod žalobce v r. 2007 vyhořel, byla provedena kompletní rekonstrukce v souladu s novými technickými normami a žalovaný tedy postupoval zcela nepřiměřeně, když žalobce postihl tak vysokou pokutou. Poukazoval rovněž na to, že Celní úřad v Plzni rozhodnutím ze dne 18.1.2012 č.j. 2432/2012-166500-021 odložil daňovou exekuci po dobu řízení o správní žalobě do pravomocného rozhodnutí soudu. Toto rozhodnutí zástupce žalobce předložil a zdůrazňoval, že v přezkoumávané věci jde o existenční otázku značného počtu zaměstnanců v okrese Klatovy, kde muselo být žalobcem propuštěno 150 lidí, přičemž jde o oblast s vysokou nezaměstnaností. K namítanému soud uvádí, že nyní dokladované skutečnosti nemají ani nemohou mít vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný u ústního jednání soudu zdůraznil, že všechna porušení zjištěná kontrolou byla řádně dokumentována a prokázána, pokutu považuje za přiměřenou zjištěným okolnostem také v souvislosti s tím, že v minulosti došlo k opakovaným porušením. V letech 2006 a 2007 byly provedeny kontroly u žalobce a některá pochybení tehdy vytýkaná se nyní opět opakovala. Pokud jde o argumenty žalobce, z nichž některé byly akceptovány, odrazilo se to v rozhodnutí žalovaného právě v tom smyslu, že původně uložená pokuta správním orgánem I. stupně ve výši jeden

milion Kč byla snížena na 750.000,- Kč (ač dle citovaných ustanovení mohla být uložena pokuta až do výše 2 miliony Kč).

Na základě výše uvedeného krajský soud uzavírá, že žalovaný se vypořádal v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem se všemi kritérii ust. § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce, a také s poměry žalobce (včetně poměrů ekonomických).

Krajský soud po zhodnocení provedených důkazů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Proto žalobu dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádnému z účastníků právo náhrady nákladů řízení nepřiznal, neboť v řízení úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 27. listopadu 2012

JUDr. Bohuslava Drahošová
předsedkyně senátu